

GEDICHTEN

Twee gedichten

KEES VAN MEEL

Taal

Soms schrijven woorden
alsof ze niet de mijne zijn
beelden uit hun onderwereld
naar hun nieuwe oppervlak.

Verbazing over zoveel lust
hangen die vreemde tekens
ongeordend aan de lucht
plak ik letters op hun huid

maar meestal anders dan ik dacht
weerspiegelen ze pas gaandeweg
mijn leven als zinvol aaneen.

De stilte van mijn stad

In de stilte van de stad
fluistert het bonken door je heen
brullen motoren je zenuwstelsel
ronduit los en
toveren uitlaatgassen je bleke huid
zo blauw

stenen draperen schots en scheef
hun hindernissen
cafés schallen luid hun klanken
op trommelvlies
en praatjesmakers roepen botte leuzen
de meisjes worden zowat ontkleed
en geld valt in elke straathoek
uit je binnenzak

hijgend reppen obers hun drankjes langs
geen tijd geen haast
het ritme is gelijk aan hartslagen
van vreugde en verdriet

een oude man strompelt
langs het stille in de stad
stapt vals plat naast hem
glijdt onder een spiegel
en nauwsluitend vervloeit
het water over hem heen
zijn laatste ademstoot lijkt
een verloren bel vol lucht

te laat ontdekt te laat gezien
en namenloos ten onder in de stad
het verkeer stottert dwazig door
schuimt het afval soppend op
en speelt het leven simpel voort

mijn hart fluistert stilte in mijn stad